

Yıl: 2024, Nisan Ayı ve Ramazan Bayramının 2. Günü.

Dün kapımı çalan olmadı.

Bu günde olmayacak..

Yarın da..

Çocuklara şeker ve ufak kağıt ve metal liralardan oluşan torbalar hazır bekliyor;

Çocuklar iki yıl önce gelmişlerdi.

Onlar birbirlerini bilgilendiriyorlar; arka arkaya kapım defalarca çalınmıştı.

Bu beni de onları da çok neşelendirmişti, ben her yıl onları bekliyorum;

bayramı bayram yapan çocukları.. çocuklar için de bayramı..

Ancak geçen yıl gelmediler.. Hüzünlendim..

Bu yıl da gelmediler..

Neden bilir misiniz..

Çünkü insan denen canlı, Yaradan'ın varlığına kardığı sevgi varsılığını yitirdi.

Sevgi varsılığını yitiren insan, varlığında taşıdığı değer varsılığını da yere düşürdü.

Farkına bile varamadan her ikisini de kaybetti..

Varlık kendi varlığında “sevgi” ve “değer” ifadelerinin izini süremez onları hissedemezse.. bunları birbirlerine somut ve soyut ifade biçimlerinde, adalet ve merhamet olarak yansıtamaz da..

Ve toplum içinde insanlar birbirlerini, Allah'ın yarattığı en şerefli mahlûk olarak algılayamaz, hissedemez de..

İşte varoluşumuzda bu değer durumlarını yaşamaktayız..

1978 yılında İzmir'e görev nedeniyle annemle göç ettiğimizde, hiç unutmuyorum, ilk dini bayramın ilk gününde bayrama uygun giyinip ziyaret için uygun saati bekleyip, ev sahibimiz de olan en yakın komşumuzun bayramını kutlamak üzere evden çıkmıştık.

“Şimdi burada ne işiniz var” bakışlarıyla bayram ziyaretimiz yersiz karşılanmakla kalmadı, bir de aydınlatıcı bir açıklama almıştık.

Taşrada olabilirdi ama (ki taşra merkez şehir Ankara idi) İzmir'de böyle şeyler olmazdı.

Özetle.. İzmir Avrupa'ya açılan modern bir kentti.

Eh biz de zamanla burada yaşamaya alışacaktık..

Biz dersimizi almıştık; ancak yıllarca bayramlara hazırlanarak, evde hazır beklemeyi de hiç bırakmadık.

Biz evden dışarıya çıkmadık..

Ama.. olur ya birinin yolu kapımıza düşerse.. ikramsız olamazdı..

O ilk yıllar Bornova'da oturmaktayız ve üni. de Ege Üniversitesi ve görevli olanların tümü de İzmirli değildi..

Olsun.. herkes talimli.. hiç birinin yolu bayramda diğerinin evine düşmedi.

Yani birkaç yılda Gavur İzmir'de yaşadığımızın idrakine iyice vardık.

Ve bu arada insan varlığının soysuzlaşmaya ne kadar meyilli olduğu bilgisine de ulaşmış olduk.

Yani.. öyle okuyarak falan değil; bizzat ette tende hissederek..

*Hâlâ İzmir'de oturmaktayım.
Bayramları da hâlâ mevsimine göre evlerimden birinde kalarak geçirmekteyim.
Tek bir farkla..
Artık bizzat ben de; Bayramda her hangi bir kimsenin,
kapımı çalarak beni meşgul etmesini arzu etmiyorum.
Ve bunun istisnası da yok..*

*Çünkü artık sevgisiz, sahte, taklit olan madde ya da sözde değer hiçbir varlığa sabrım kalmadı..
Sevgi ve değer bilincini yitiren insan yok hükmünde bir değerden ibarettir.*

*İzmir'in de kent olarak benim nezdimde
onu diğer kentlerden ayıran herhangi bir ayrıcalığı yoktur.*

Bunun sonu nereye varır; emin olun onu da bilmiyorum.

Bu sorun sadece benim sorunum mu..

Ş.e.